

DAMLAYA DAMLAYA...

Uzun süredir bekleyen bir izlenim,
Boğaziçi Üniversitesinden sevgili Hüseyin in güzel izlenimini
paylaşıyoruz bu akşam... Çok önemli çok güzel bir bakış açısı
getirmiş, benimde yoğunlukla kullandığım bir bakış açısı oldu bir anda;
ellerine sağlık Hüseyin...

Diyarbakırlı bir Hocamız anlatmıştı geçen gün, Hüseyin'in işlediği
konuyla yakından ilgili olduğu için izniyle hemen kullanıyorum....

Anne ne söylese fayda etmiyor 5 yaşındaki kızına...

Ortalığı dağıtıyor, başına buyruk bir durumda söz dinlemiyor...

Anne son kozunu kullanmış:

-bak kızım, demiş; eğer dediğimi yapmazsan sana hakkimi helal etmem...

-ben de sana hakkimi helal etmem; demiş kızı...

-su bacaksız bak hele, senin ben de ne hakkın var ki?

-sen söylemiyor musun, sevmeyi, böylesine içten sarılmayı hep benden öğrendiğini,
ben de hakkimi helal etmem ona göre...

Çocuklar çok müthiş,
iyi ki onların sevgisi var;
bütün bu güzellikleri hep onlardan öğreniyoruz,
onlara layık olmalıyız,
ellerini öpmeliyiz...
Hepsini daha fazla sevmeli,
onların içlerindeki güzelliklerin kaybolmaması için elimizden geleni yapmalıyız...

İLK YAR

Gene sevgiyle emekle yoğrulmuş bir çabanın davetiyesi yer almakta ekte...

Değerli arkadaşımız sevgili Munire'nin sergisi "Kabukların Dansı", ne büyük bir emek olduğunu o kabukların yıllarca araştırılıp teker teker çıkarıldığını ve farklı farklı güzelliklere dönüştüğünü düşünürseniz mutlaka sergiye giderseniz...

İLK YAR otobüsüne binmiş veya katkı yapmaya hazır arkadaşlarımız cumartesi sabah 9:30da; gelemezseniz akşam saat 18de akşam yemeğine Boğaziçi Üniversitesi Kuzey Kampüse bekliyoruz... Hasan a lütfen haber verin...
Koordinasyon: Hasan Soysal mhassoy07@gmail.com

Dibekli Han Sanat Köyü
Yakaköy - Ortakent / Bodrum

Sergi Pazartesi hariç her gün
10:00 - 19:00 arası açıktır.
www.dibeklihan.com

0532 263 8436-0532 636 3320

" KABUKLARIN DANSI "

Deniz Kabuklarından Tablo Sergisi
MÜNİRE ARIKOL
22 Mayıs-3 Haziran, 2010
Açılış Kokteyli: 22 Mayıs Saat 18:00

'Damla'ya

'Damla'ya

Muhteşem ekip tekrar yollardaydı...Yolculuk Sivas'a ve yol yeteri kadar uzundu son hazırlıkları yapmak için. Soruyordum kendime çocuklar için daha fazla ne yapabilirim diye. Yolculukta yolu izleyerek ya da gözümü kapayarak müzik dinlemek benim için vazgeçilmez bir şey olsa da bu sefer kulaklıklar kulağında

değil. Etrafımda benimle ortak endişeleri olan yol arkadaşlarıma kulak kabartıyorum, arkamı dinliyorum önümü dinliyorum Hüseyin Hocam neden bahsediyor onu duymaya çalışıyorum. Bütün

çabam havada ortada gezen fikirlerden bir ikisini yakalamak ve üç beş de ben bir şey katabilirim katıp çocuklara götürmek.

Bilgisayar mühendisliği 3. Sınıf öğrencisiyim. Mesleğimi seviyorum, tanıtmak ve sevdirmek için her şeyi yapıyorum. Bilgisayar etkinliği yaptım ilk YİBO projemde. Bilgime her ne kadar güvensen de çocuklar hep zorlayacaklardı beni proje boyunca. Çocuklarla etkinlik esnasında sürekli göz göze gelip, yeniye ve bilinmeyene olan iştahı gördükçe güç alıyordum .Hele bir de etkinlikler arasında ve ya sonrasında bir çocuk gelip de yanıma "Hüseyin abi ben de bilgisayar mühendisi olmak istiyorum." deyince işte o an dünyalar benim oluyordu☺. Tabii her ne kadar etkinliğim bilgisayar da olsa çocuklarla birlikte pencereden dışarı bakmayı ihmal etmedik.

Birlikte soruyoruz kendimize ağaçlar niye yeşil, kuşların niye iki kanadı var, ağaçlar nasıl yukarı doğru büyüyorlar ve başka aklımıza gelen nedenler, niçinler... Çünkü çoğu şey bir soruyla başlar.

Sivas Merkezdeki Kız YİBO'dan 1. Sınıf öğrencisi Damla'dan bahsedeyim az biraz. O benim "pamuk prenses"imdi, ben de onun "top atan cücesi"ydım☺. Birlikte Damla ile oynarken elimle attığım top nasıl oldu bilmiyorum, çok da dikkatli

atmama rağmen küçük bir kardeşime çarptı maalesef. Oyunlar oynarken maalesef olabiliyor böyle ufak kazalar. Gel gelelim topun çarptığı güzel kardeşim beni affetse de gün sonuna kadar Damla bu hatamı sürekli bana hatırlatacaktı. Beni affetmesini çok isteyince ondan nihayet bağışlandım ama neler yapmadım neler bu uğurda. Sonunda kendisini Pamuk Prensese ilan edince bağışlandım Damla tarafından☺. Eee tabi Pamuk Prensese cücesiz olur mu hiç, ilk ve tek cücesi de ben oldum. Tam her şeyi unutuldu affedildim derken adım "top atan cüce" konmasın mı Damla tarafından☺. İşte top atan cücenin adı da buradan geliyor. İLKİYAR olarak çok zor bir iş

yaptığımızı fark etmemi sağladı bu minik pamuk prenses. Çocuklar hiç bir şeyi unutmuyordu. Hem de hiç bir şeyi... Ayrıntıları o kadar güzel yakalıyorlardı ki biz yetişkinlere kıyasla. En ufak bir gülümseme, dokunuş, gözlerin buluşması, sohbetlerimiz hepsini çok uzun yıllar sonra hatırlayacaklarına o kadar eminim ki. Damlayı bir otuz yıl sonra görebilsem, bana söyleyeceği ilk şeyi de şimdiden tahmin eder gibiyim. Ama İLKİYAR, Damla tarafından sürekli denetlendiğinin de

farkında. Bütün arkadaşlarım da o kadar dikkatli ki... Hepimiz çocuklardan o kadar çok şey öğrendik ki; hem de bu coğrafyada yaşayan aynı güneşin altında oynayan farklı bahçelerin çocuklarından ...

İnandığım bir şey var onu söylemek istiyorum. Bilimi yetişkinler üretip yine yetişkinler gelecek nesillere aktarsa da "sevgi" gibi üst bir değer çocuklar tarafından sonraki nesle aktarılıyor. Sevgi ve barış güdüsü doğuştan kodlansa da bize, hoşgörü ve sevgi ortamında büyümeyince çocuklar maalesef o ihtiyacı duyduğumuz titreşimler zayıflıyor. Bu durumdaki toplumlarda refah ve iç huzuru aramak da güçleşiyor. O yüzden çocukların "bu emanetlerini" taşıyabilmeleri için bilimden uzaklaşmamış ve dünya gerçeklerinin farkında olan ebeveynler tarafından yetiştirilmesi gerekiyor. O yüzden biliyorum ki; dokunduğum her çocuk aynı emaneti halen taşıyor ve gelecekte daha huzurlu bir dünya için kendi çocuklarını bilim ışığında eğitmeleri gerekecek. Bilim otobüsümüz, bunu bilerek her ay bilim kitaplarıyla, çeşitli deney malzemeleriyle ve bilimin gücüne bilginin ışığına inanan ağabeylerle ablalarla beraber dağlar aşıyor.

İLKİYAR olarak, dokunulmayı bekleyen daha çok çocuk olduğunun farkındayız. Bunu bildiğimiz için mayısta tekrar yollarda olacağız. Bu ay Sivas'taki çocuklardan aldığımız gülümsemeleri, sıcaklığı, heyecanı önümüzdeki ay Ordu'daki kardeşlerine iletacağız. Beyaz güvercin şimdi Ordu yolunda ve taşıdığı tek bir mesaj var Sivas'taki çocuklardan, o da "kardeşlik". Çocuklar ağabeyleriyle ablalarıyla tekrar söyleyecekler şarkılarını:

Ŗu dünyadaki en mutlu kiŖi mutluluk verendir
Ŗu dünyadaki sevilen kiŖi sevmeyi bilendir
Ŗu dünyadaki en güçlü kiŖi güçlükten gelendir
Ŗu dünyadaki en bilgin kiŖi kendini bilendir

Bütün dünya buna inansa bir inansa
Hayat bayram olsa
İnsanlar elele tutuŖsa birlik olsa
Uzansak sonsuza...

Hüseyin TEMİZ
Boğaziçi Üniversitesi
Bilgisayar Mühendisliği Bölümü 3
Çocuklarımız ilk sevdiğimiz ilk yar imiz...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

